

Interjú
Kiss Lászlóval,
egykori diákunkkal, egyetemi hallgatóval, önkéntes tűzoltóval.

Mikor jártál ide, ebbe az iskolába? Ki volt az a tanár, aki a legszebb pillanatokot okozta diákkorodban?

2007-2015-ig jártam az akkor még Pázmány Péter Utcai Általános Iskola nevet viselő, szeretett iskolámban. Amikor oda jártam, még nagyon rossz gyerek voltam, a tanárok már hírből ismertek (jobb esetben csak hírből). Alsó tagozatban Balatoni Zsuzsa néni volt az osztályfőnököm és Kis-Szabó Petra néni a napközis tanárom. Felső tagozatban aztán szinte évről-évre más lett az osztályfőnökünk, de én mindannyiukat kedveltem. Picit félve írtam le ezt a gondolatot, hiszen a rosszcsond gyerekről talán nem is gondolták volna akkor, de igen, én szerettem őket!

Melyik volt a kedvenc olvasmányod? Melyik volt az a kötelező olvasmány, ami helyett inkább vállaltad volna a büntetést?

Nem igazán szerettem olvasni gyerekként, ennek ellenére egyszer megnyertem egy versenyt alsó tagozatban, aminek az volt a lényege, hogy ki olvassa el 2 hét alatt a legtöbb könyvet. Amikor kötelező olvasmány volt, nagyon nehezemre esett elolvasni az Egri csillagokat. Egyszer dühömben még hozzá is vágtam a falhoz. Pár évvel később viszont már magamtól vettem kezembe és hatalmas olvasmányélményt adott. Talán nem voltam elég érett először.

Mi volt a kedvenced a menzán?

A meggyoszósos, sültthüsis grízes étel volt a kedvencem. Pár hete nosztalgiából el is készítettem! Még mindig előhossa a régi emlékeket. Egyébként mindig is nagy evő voltam, éppen ezért a konyhás nénikkel is jó viszonyt ápoltam.

Emlékszel-e az iskolaudvaron a kórókára? Megsimogattad valaha? Nem tudod véletlenül, hogyan tört le az orra, ki törte le?

Természetesen emlékszem rá. Arra is emlékszem, hogy Zénónak hívták és akkora rejtély volt akkoriban mibenléte, hogy osztálytársaimmal (Barnabással, Adállal, Lorettával és talán Vendellel) egyszer nyomozást indítottunk, hogy feltárjuk a nagy rejtélyt! Sajnos eredménytelenül.

Rám nagy hatással volt Zénó, pontosabban a Zénó-díj. Mindig szerettem volna elnyerni, de sajnos egyszer sem sikerült. Pedig emlékszem, hogy szavazás előtt mindig legalább egy héttel kedvesebb voltam a társaimmal. Sőt, még a folyosón is kevesebbet futosgáltam és a tanároknak is jó előre, udvariasan köszöntem. Nem is tudom miért, de ez nem volt elég. Viszont Orsinak, Nórinak sikerült elnyerni, abszolút jogosan! Hogy még kik kaptak díjat az osztályból arra már nem emlékszem.

Mi volt a leginspirálóbb élmény az életedben, mi hajtott leginkább a célod felé?

Nagy hatással volt rám Ács Csaba bácsi kedvessége. Talán 7. osztályosok voltunk, amikor a Babits gimnáziumba vendégeskedhettünk az új kémia teremben. Itt egy oktatást kellett tartani az osztálynak elsősegély témában. Amikor ezt maghallottam, oda mentem Tanár Úr-hoz, megkérdeztem, hogy tarthatom-e

én az újraélesztés részét, és Ő megengedte! Természetesen nem volt tökéletes az oktatás, de nekem egy nagyon meghatározó élmény volt.

Nehéz volt elballagni az iskolából? Hol folytattad tanulmányaidat? Milyen foglalkozást választottál? Jól döntöttél-e?

Vegyes érzésekkel búcsúztam, de volt célom, ez megkönnyítette a dolgot. Már általános iskolában tudtam, hogy szeretnék olyan helyen dolgozni ahol lehet „szirénázni”. Nagyon érdeklődtem a mentősök és a tűzoltók munkája iránt is. Végül a Széchenyi István gimnázium, belügyi rendészeti szakára mentem. Kezdetben itt sem igazán találtam magam, nem viselkedtem éretten, de már a kezdetektől nagyon lelkesen érdeklődtem a választott hivatás iránt. Éppen ezért kerestem fel 9. osztályban a cserkúti polgárőrséget. Talán az itteni fegyelem, tanítás indított meg a jó úton! Végül a 10. osztályban táltosodtam meg. Átgondoltam, hogy mit is szeretnék az életben elérni, és ehhez mire van szükségem. Ekkor már teljesen biztos voltam benne, hogy nem is rendőr, hanem MENTŐTISZT szeretnék lenni. Elkezdtem hát teljes erőmmel biológiát tanulni, és minél több ehhez a szakmához kapcsolódó programon részt venni. Ettől a naptól kezdve, ha jól emlékszem nem szereztem 4-esnél rosszabb jegyet bioszból, és emelt érettségim is remekül sikerült. A többi tantárgyból is szépen felzárkóztam, így én írtam a legjobb középszintű történelem érettségit az osztályból (5), Magyarból is jelest írtam, matematikából négyest és még a mumus angolból is közepesen teljesítettem.

Gimnázium közben mivel töltötted szabadidődöt?

Adódott egy lehetőség, hogy csatlakozzak a Palkonyai Önkéntes tűzoltókhoz, amiről úgy véltem, hogy „rokon szakma” a mentősökkel, így csatlakoztam. Itt rendkívül sok tapasztalatot szereztem, beleláttam a mentősök munkájába is, és rendet, fegyelmet tanulhattam. „Mégfőrfiasodtam”, ha úgy tetszik.

Milyen szakmai élményeket szerezteél időközben?

A tűzoltókkal több szomorú esetenél és tűzesetenél is ott voltunk. Én is részt vettem a 2019. augusztusi kővágószőlősi bálátűznél, 2020-ban a belvárdgyulai tűzesetenél, a tavalyi évben pedig a Siklói utat megbénító szélvihar után éjt nappallá téve dolgoztam jómagam is a romok eltakarításán. Alig pár hete pedig a Bogádi-úton vettem részt egy nagyobb tűzeset felszámolásánál. Különleges csapatnak tartom ezt a bandát, itt értettem meg igazán, mi az a BAJTÁRSIASSÁG.

Gimnáziumot követően hogy alakult az életed?

Szerencsére a dögögős kezdet után a gimnáziumban sikerült megkomolyodnom, írtam egy szép érettségit, így hatalmas izgalmat követően megkaptam az áhított SMS-t: „Ön felvételt nyert a PTE-ETK, Mentőtiszt képzésére”. Rengeteget imádkoztam, hogy felvegyenek, úgy éreztem minden tőlem telhetőt megtettem ezért.

Milyenek voltak az első napok egyetemistaként?

Sajnos éppen ekkor ütött be a Covid-19, így a szokásosnál jóval kevesebb óránk volt személyesen, de első évben szerintem ez nem is volt probléma. Egyszerűen imádtam az első óráinkat: Anatómia, élettan, mikrobiológia, latin, biofizika és még sorolhatnám. Emlékszem is, amikor valami hangzatos latin kifejezést tanultunk, napokig azokkal hengegtem, úgy mint: *musculus sternocleidomastoideus*. Igen, ez egy izom, méghozzá a fejbiccentő izom.

Viszont nem voltak tévképzeteim, tudtam, hogy pizok nehéz lesz, rengeteget kell majd tanulnom. Így is lett. Volt, hogy heti 7 napot reggel 7-kor kelve éjfélkor, néha hajnali 1-kor feküdvé tanultam, meg akartam mutatni mindenkinek, hogy én ezt igenis megtudom csinálni! És egyelőre haladok is minden tárgyammal, lekopogom. De messze még a vége. Másod éves vagyok, tehát nem egészen féltávnál járok.

Voltak-e kudarcok a pályafutásodban, hogyan reagáltál ezekre, hogyan dolgoztad föl ezeket?

Természetesen voltak. Mind az egyetemen, a tűzoltóságon mind a magánéletben. A legfontosabb, hogy sosem adtam fel igazán. Ha néha kis időre el is távolodtam a nehézségtől, mindig visszatértem. Igyekeztem nem kudarcként felfogni a nehézségeket, hanem tanulási lehetőségként. Azt tudnám mondani, hogy aki keményen tanul, az könnyen vívja majd meg a valódi harcot!

Mentőtisztnek tanulsz, ugye? Milyen esetekkel találkoztál eddig mentősként?

Azt letisztáznám, hogy egyelőre még, nem vagyok „mentős(tiszt)”, csak annak tanuló. Nemrég kezdődtek meg a kivonulós gyakorlataim, amikről napestig tudnék beszélni. Szerintem ennél izgalmasabb dolog nincs is a világon. Képzeld csak el a kedves olvasó: Ülünk egy sárga, visító, villogó dobozban, amire kívülről kisgyerekek merednek ámulatlan, és tudjuk, hogy valaki vár ránk, mert rosszul van! A bejelentésből csak nagyon kevés információt tudunk meg, (ezek gyakran nem is pontosak) de azért igyekszünk felkészülni a lehető legjobban arra, hogy mi vár kint minket.

Van egy mondás nálunk: „Reméld a legjobbat, és készülj a legrosszabbra.”

De, hogy bepillantást nyújtsak, elmesélem a legelső napomat. Azt gondolom ez egy nem mindennapi első nap, SŐT! A nővérem, aki szintén mentőtisztnek tanul (és szintén Pázmányos volt), napokig nem állt velem szóba, mert még mielőtt hazaértem, hallotta a híradásokban, hogy milyen esetek voltak aznap.

6:45-kor érkeztem meg a Pécsi mentőállomásra, izgatottan. Felvettem a mentősruhámat, köszöntem az ott lévőeknek, bemutatkoztam. Szerencsémre barátnőm, Szintia aki egyben a szaktársam is szintén be volt osztva azon a napon, így mindenben segített.

Eléggyé gyakran szólalt meg a riasztást jelző csengő aznap, de amelyik kocsira be voltam osztva, az a hang csak nem akart megszólalni. Aztán egyszer csak, jött az első riasztásom! Tűz! Lenne azt állítanom, hogy mindenre pontosan emlékszem, de az érzésre, arra igen! Szerencsére ez az eset nem volt túl komoly, így nemsokára visszatértünk az állomásra. Újból pár óra várakozás következett, majd ismét riasztást kaptunk. Az autó felé sétálva a mentőorvos megkérdezte, hogy láttam-e már halottat!? Elgondolkodtam és mondtam, hogy tűzoltóként igen, de „így” még nem. Erre azt válaszolta, hogy „most fogsz”. Nyers volt, de őszinte. A helyszínre kikerkezve egy nagyon szép társasházi lakásba vezettek minket a hozzátartozók, ahol álmában, csendesen hagyta itt a földi létet egy idős néni. A körülmények miatt nem volt megterhelő ez az eset, de a hozzátartozók zokogása szívbe markoló volt.

Ahogy visszatértünk az állomásra, sikerült elengednem ezt az esetet, és vártam a következőt. Hamarosan Abaliget felé vettük az irányt, ahol 2 autó ütközött. Ha valakinek szokott az Orfűi serpentinén hányingere lenni, annak nem kívánom ezt az utat, talán magyaráznom sem kell miért. Szerencsére itt 2 könnyebb sérült volt, így hamar visszatértünk az állomásra.

Teltek-múltak az órák, beszélgettünk a társaimmal, amikor kiriasztottak egy másik esetkocsit Ócsárd vagy talán Garé településre. Láttam, ahogy elindultak, sajnáltam, hogy nem arra a kocsira vagyok beosztva, akkor még nem is sejtve, hogy bizony nemsokára találkozni fogok velük. Nagyjából 10 perc telt el, amikor hallottam, hogy egy mentős rádiózik az irányításnak, segítséget kér egy balesethez. Felkaptam a fejem, de nem hallottam többet. A következő pillanatban veszttül elkezdett szólni a riasztást jelző csengő, hát megindultunk a saját autónk irányába. De ez most más volt.... Nem csak sétáltunk, hanem az orvossal együtt futottunk, pedig a mentősök csak ritkán futnak. Emlékszem, hogy azok a mentősök, akik az állomáson maradtak furcsán, de közbe érdeklődve néztek ránk, nem értették mi történik. Elindultunk. Kevés infó állt csak rendelkezésünkre, de

a mentőautó most talán sebesebben robogott, mint bármikor. Aztán újból rádiózás következett, ezúttal az irányítás szolt:

-„kérném a helyszínen lévő mentőegységet tisztázzuk: pontosan hány sérült van és kellenek- e tűzoltók...”

-„Igen, mindenképpen jöjjenek a tűzoltók, egy fő beszorult az autóba, reanimálni kellene és egy további eszméletlen sérült van.”

-„Nyugtáztam...”

Ekkor végképp minden megváltozott. A reanimáció azt jelenti, hogy újraélesztés. Tehát egy olyan brutális balesethez megyünk ahol valaki halott! –gondoltam- Halott, de még van rá remény, hogy megmentjük.

Igyekeztem felkészülni, összeszedni minden tudásom a vonulás közben, majd láttam ahogy közeledünk. A helyszínre érve 2 nagyon összetört kocsit láttam, kiszálltunk. Ahogy siettünk a roncsok irányába, láttam egy földön fekvő embert, akinek az életéért egy másik mentőegység már küzd, és egy testet tőlünk messzebb. Az orvosomnak a kint lévő egység jelezte, hogy menjünk a másik sérülthöz és szálljunk be a küzdelembe. Én vittem a monitort, az orvos sarkában loholtam. Igyekeztem úgy állni, hogy ne hátráltassam, de ha kell, tudjak segíteni. Pillanatok alatt megtörtént az intubatio, kezdődött az életmentő beavatkozások sora. Engem a sérült lábának húzására kértek, hogy csillapítsam a vérzést. Néhány perc elteltével a kicsavart pozícióm miatt muszáj volt átadnom társamnak (és egyben barátnőmnek) ezt a feladatot. Ekkor az orvos megkért, hogy vegyem át a mellkaskompressziókat. Minden addig tanultat bevetve, a tőlem telhető legnagyobb tudással kezdtem neki. Ekkor érkeztek meg a tűzoltók. Láttam ahogy azok a nagyszerű emberek a roncsok között, futva közelednek. Ismertem az ő szemszögüket is. Egyből akadt nekik is feladatuk.

2 perc múlva átadtam egy másik mentősnek a kompressziókat (hiszem ez a protokoll). Ekkor új feladatot kaptam: „Lackó, kérlek adj be 1 mg TONOGÉNT” hangzott az utasítás. Mikor beadtam az orvos felügyelete mellett, kérte, hogy szívjak fel még egy ampullát. Ennek minden egyes pillanatára emlékszem: az árok szélén térdelve, alig látható sötétségben a rengeteg villogó fény között, az apró fecskendővel a kezemben, csak a feladatra koncentráltam. Sikerült. Ezután hosszú percekig küzdött rengeteg kiváló szakember a még csak 35 éves hölgy életéért. Mindhiába. Az orvos lesújtó szava: „elvesztettük”.

Nehezen lehet egy ilyen eset után magunkhoz térni. Rengeteg kérdés. Miért ilyen fiatalon? Miért kellett ennek megtörténnie? Ha csak fél perccel később indul el... Egyet tudtam csak tenni, Imádkoztam a családjáért és az elhunyt, fiatal hölgyért.

Mivel aznap még több esethez is kellett menni, így nem igazán volt idő átgondolni a történeteket. Mikor hazaértünk párommal, Szintiával akkor lélegeztünk fel, akkor tudatosult bennünk igazán, hogy hol voltunk!

Mit tudnál javasolni a mai fiataloknak?

Fiatalon még csak kevesen tudják, hogy mik is szeretnének majd lenni felnőttként, de ez talán nem is baj! Azt tudom javasolni, hogy próbáljanak ki minél több dolgot az életben, legyenek nyitottak. Nem kell mindenben jónak lenni, nem kell mindenhez érteni. Egy területet képviseljenek igazán, egy hivatásban legyenek kiemelkedőek, de azt teljes szívből csinálják! Ez mindennek a titka: BÁRMIT IS TESZ AZ EMBER, AZT SZÍVBŐL TEGYE!

